

kom altsaa en Redaktionsartikel i „Politiken“ mod dette Forslag, og hvem var den Gang Redaktør af „Politiken“? Det var Edvard Brandes, og han havde altsaa skrevet denne Artikel, hvori de to Herrer gennemhaanedes, fordi de havde krævet, at Københavns Kommune skulde sætte Skatten lige saa højt, som den selv vilde. Og han fremsatte nogle Udtalelser, som forekomme mig ret karakteristiske i den Forbindelse. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse lidt af det, som det radikale Ministeriums Finansminister i 1901 skrev i „Politiken“.

Han gjorde først opmærksom paa, at nu havde man en fast Skatteprocent i København, som var 3 pCt., og saa siger han: „Men ved denne Lovens Begrænsning have vi befundet os yderlig vel her i København, som er bleven en af fremmede misundt By. Hvad ellers man nu kunde indvende mod Hovedstaden, her var det da rimeligt at leve med Hensyn til Skatter. Og man vidste, hvad man kunde vente sig: til mere end de overkommelige 3 pCt. kunde det ikke stige, ikke som i Kristiania f. Eks. flyve op til en halv Snes Procent som ingenting. Vi i København sad bag et sikkert Hegn: Lovens hellige Bogstav. Med Flammeskrift stod skrevet: ikke over 3 pCt. Og nu skulde denne gode Tilstand ophøre! Og hvorfor? Fordi Kommunen maa have flere Penge!“ Man vil altsaa se, at Edvard Brandes den Gang tog meget kraftig Afstand fra det, at Københavns Kommunes Skatteprocent skulde forhøjes. Han siger senere i samme Artikel: „Men hvorledes vil man kunne udregne vort Tab, hvis der ikke sættes en Begrænsning for Københavns Skatteprocent? Intet forvaltes letsindigere end Skatteborgernes Penge, hvor de indstrømme i større Mængder enten i Statskassen eller Hovedstadens Kasser. Hr. Philipsen ved godt dette, han, der er en saa berejst og verdenserfaren Mand. Intet gør Valgprogrammer federe end Bevidstheden om bagefter at kunne raade over Tusinder. Hver Kandidat til Borgerrepræsentationen vil fylde sin Vælgerhenvendelse med de dyreste Løfter; hvad koste de ham! Bagefter klipper han som de andre Ulden, hvor den kan faas.“ Og senere siger han igen: „Men begynder først Saksen at løbe frit, saa ville vi blive flaaede til Skindet. Da ville alle de dejlige Krav komme, og enhver vil ile med at tilfredsstille gamle og skabe nye, og de arme Københavnerne, der denne Gang skulde betale en Del af

Landboernes Gilde, ville Aar for Aar føle Huden nøgnere paa deres Krop.“

Det er i Virkeligheden en meget uforbeholden Udtalelse af de Radikales Finansminister, og det forekommer mig at være en saa reaktionær Udtalelse, at man skal lede længe i Højres Presse for at finde en lignende. Det fremgaar af denne Artikel, at det for de Radikales Finansminister den Gang var revnende ligegyldigt, om Indkomster paa 1,000 Kr. skulde beskattes efter samme Procent som Indkomster paa 100,000 Kr. Han mente, de skulde have samme Skatteprocent. Denne Finansminister blev senere omtalt som de Radikales Vimpel og Ballast, og jeg forstaaer godt, at naar man har den Ballast i Skuden, er det meget vanskeligt at gennemføre sine Krav overfor Landstinget, for saa er Haanden paa Forhaand lammet. Jeg tror, at her er den væsentligste Grund til, at det ærede Medlem fra Langeland (P. Munch) og de andre radikale Ministre ikke overfor Landstinget forsøgte at faa den københavnske kommunale Skattelov bedre, end den blev. (*Poul Christensen*: Vi vare Kvaksalvere den Gang!). Ja, de vare Kvaksalvere den Gang, det er rigtigt.

Det ærede Medlem fra Ringsted og hans Meningsfæller ville altid give det Udseende af, at de vare meget tapre overfor Landstinget og overfor Højre, og det er interessant at se, hvordan man indenfor Højre har opfattet dette. I saa Henseende foreligger der en karakteristisk Udtalelse fra Grev Ahlefeldt-Laurvig i Landstinget den 18. Februar 1910. Han sagde om dette Spørgsmaal følgende, som jeg maa ske med den højtærede Formands Tilladelse ligeledes maa oplæse: „Jeg tilstaaer, at naar jeg tænker nogle Aar tilbage eller blot et Par Maaneder, stod det for mig som noget af det farligste og noget af det, der voldte mest Ængstelse, om det skulde indtræffe, at vi fik en radikal Regering. Jeg er ikke bleven mere radikal nu, men vi erkende alle sammen, at den nuværende Regering paa en ganske enkelt Undtagelse nær bestaar af Medlemmer, som i ganske anderledes Grad end de forrige Regeringers Medlemmer ere dygtige og dannede Folk“ . . . (*Alfred Christensen*: Hør!) . . . „og Mænd, som ganske sikkert kunne administrere deres store Embeder langt, langt bedre, end Tilfældet har været med Medlemmerne af de andre Ministerier, vi have haft siden Systemskiftet. Men naar jeg — og jeg tror, jeg kan sige